

Bolond cifrázgatás

Szemem elé, hogy a jövőt addig se lássam,
kendőnek vontalak, hogy a jövőt, melyet
nővő barlang-torokként tolnak felém az órák.
Kell a jótét zavar a makacs közeledésben.

A holt hívó kezéből kihullott az ecset:
a szürke szürke most, a fekete fekete;
nagy tömbökben zuhan rám a változhatatlan,
fonderlatok pajzsát emelhetem csupán fölém.

Bogos hurkot kötöttünk a nyílegyenes útra:
váratlan tájak nyíltak, forogtak körülöttünk.
Ha kételkedtem is, azért csak hittem is,
hogy elsüllyedt a cél, szabad lett újra lábom.

Gyöngé vagy, gyöngé vagy, mint seb-pólyán a vér
szivárványon, ködön átüt az örök éjjel.
Kitérő, torpanás, agyonszótt-szépített kaland:
bolond cifrázgatás: a vége így is, úgy is egy.

Közös

Kerített kert-négyszög felett
én magán-őszöm rettegése.
Hatalmat rajta nem vehet
magán-jókedvem lebbenése,

Szétfújkalhatnám százfelé,
és föl is, föl a fellegekbe –
Roppant hegy a félelemé,
aládőlne, rámhenteredne.

Az ősz... ősz... Közös bántalom
közös gáton torpan erőtlen.
Más vállal együtt vállalom,
terhel csak elviselhetően.